

اصول بحث تعامل و فرهنگ طراحی مراکز رشد و توسعه با رویکرد پایداری اجتماعی

پدرام دلاور^{۱*}، جمال الدین مهدی نژاد^۲

۱- گروه معماری، واحد بوشهر، دانشگاه آزاد اسلامی، بوشهر، ایران pedramdelavar@gmail.com

۲- گروه معماری، واحد تهران، دانشگاه شهید رجایی، تهران، ایران j_mahdinejad @ yahoo.com

چکیده

پایداری اجتماعی یکی از مفاهیم توسعه پایدار است که از دهه ی ۱۹۶۰ به بعد در برنامه های توسعه کشورهای مختلف وارد شد. فرهنگ و روابط اجتماعی راجع در یک جامعه، معماری آن جامعه را متاثر می سازد، به بیان دیگر می توان گفت ارزش های اجتماعی و فرهنگی هر جامعه در معماری آن جامعه مستتر است و فارغ از مباحث محیطی در ساخت و ساز معماری اثر مطلوب داشته و آن را برای بسترش خاص تر می کند و در بحث ماندگاری و پایداری غیرکالبدی فضا نیز این عامل نقش مهمی دارد. هدف این است که با بررسی رویکرد پایداری اجتماعی و طراحی مراکز رشد و توسعه گامی در جهت توسعه پایدار برداریم. این مطالعه بر اساس فرآیند مطالعاتی و کتابخانه ای انجام پذیرفته و ابتدا با بیان تارخچه ای از این تئوری در معماری، چگونگی شکل گیری تئوری پایداری اجتماعی بررسی شده است؛ سپس روش های پژوهش در پایداری اجتماعی فضا در معماری در دو بخش مطرح شده اند: روش های روانشناختی و روش چیدمان فضا و در نهایت به اختصار، رابطه ی فرهنگ و معماری بیان گردیده است. نتایج این پژوهش بیانگر آن است که شاخص های اجتماعی چگونه منجر به طراحی پایدار و در نتیجه توسعه پایدار می شود.

اطلاعات مقاله

زمینه تخصصی مقاله: معماری

دریافت:

پذیرش:

واژگان کلیدی:

مراکز رشد، توسعه پایدار،
پایداری اجتماعی، شاخص
های پایداری اجتماعی،
معیارهای طراحی.

پایگاه نمایه کننده:

